Ka 5.

Pieni Aarre-aitta.

Opettawaisia kertomuksia lapsille.

IX

Pikku Inkeri

ja

hänen indialainen ystävänsä.

Suomennos.

Sortawalassa,
Sortawalan Ewankelinen Seura.

Hinta: 15 penniä.

Siw. 21.

Pieni Aarre-aitta.

Opettawaisia kertomuksia lapsille.

IX

Pikku Inkeri

ja

hänen indialainen ystäwänsä.

Suomennos.

Sortawalan Ewank. Seuran kustantama.

Sortawalan kirjapainossa, 1903.

Pikku Inkeri.

Pikku Inkerin isä oli merikapteeni ja matkusti erään suuren kauppahuoneen asioilla kaukana wieraillа mailla tuodakseen sieltä kahwia, sokeria, mausteita ja riisiä — ja ehkäpä arwaattekin mihin maahan hän silloin meni? Tuo satumainen, kaunis, loistokas India, missä aurinko paistaa paljoa kuummemmin kuin täällä; missä harwinaiset hedelmät kimaltelewat puiden oksien wälilta; missä loistawat linnut lentää löyhöttäwät sinne tänne suurien kaunniiden mutta hajuttomien kukkien wälillä. Oletteko saaneet joskus seurata Nukkumattia Höyhensaarille eli tenhottaren lumottuun puutarhaan, josta olette ehkä lukeneet saduissa? Siellä ehkä olette saaneet jonkun aawistuksen tuosta ihmeelli-

sestä, loistawasta satujen maasta, jonne tänään hetkeksi tahdon teidät wiedä.

Pikku Inkeri istui mielellään isänsä polwilla, kun hän jonkun aikaa oli kotona lepäämässä, ja kuunteli hänen kertowan Indiasta. Silloin paloi hän halusta suureksi tultuaan päästä kerran matkustamaan isänsä kanssa.

„Ja minä näin suuren temppelin, joka oli rakennettu epäjumalille", kertoi hänen isänsä. „Siinä oli monta korkeata tornia; sisällä oli suuria saleja pylwäineen, joissa oli epäjumalain kuwia siwellettyinä kauneilla wäreillä, toiset kokonaan kullattuina, kultarenkaat nenässä ja korwissa, käsissä ja jaloissa."

„Oliko heidän jumalallaan renkaita nenässä?" kysyi pikku Inkeri „Eikö se tehnyt kipeää?"

„Se oli wain kuwa, lapsukaiseni, puusta tehty."

„Mutta sehän oli heidän jumalansa, isä. Palweliwatko he sitä?"

„Sen he kyllä tekiwät. Minä näin joukon ihmisiä, jotka tuliwat kumartaen rukoilemaan temppelissä. Siellä oli suuria elefantteja ri-

weissä, puettuina kultaan ja purppuraan, kaunistettuina seppeleillä ja koristuksilla. Niiden seläßsä istui miehiä puettuina kullalla koristettuihin waatteisiin. He puhalsiwat torwiin ja soittiwat kellojaan. Olipa suuri epäjumalan pappi; kultaa ja kalliita helmiä kimalteli kaikkialla. Prinssejä ja ruhtinaita tuli kuniaterwehdyksille, ja heidän aseensa kiilsiwät kalleista kiwistä. Suuri, komea temppeli awasi porttinsa, ja braminipapit uhrasiwat epäjumalille kaikkien wieraiden puolesta."

Pikku Inkeri kuunteli hehkuwin silmin.

„Palmupuiden warjossa tanssi kauniita tyttöjä, puettuina loistawiin helmillä ja timanteilla koristettuihin pukuihin. Niitä kutsutaan bajedereiksi eli tanssijoiksi ja he owat aina temppelissä. Tanssillaan he palwelewat epäjumalia."

„Woiwatko epäjumalat nähdä, kun he tanssiwat?"

„Ei, lapsukaiseni, epäjumalat eiwät woi nähdä eikä kuulla."

„Woiwatko he liikuttaakaan itseään?"

„Ei, he owat puusta, sanoinhan sen sinulle".

„Oi isä!“ Inkerin silmät suureniwat ja hän tuli hywin totiseksi. „Silloinhan he eiwät woi auttaakaan?“

„Ei, sitä ne eiwät woi. Mutta hindulaisraukat uskowat sen ja uhraawat paljon rahaa, helmiä, waatteita ja ruokaa epäjumalille, jotta nämä antaisiwat heille pitkän ijän. Ja kun hindulainen kuolee, tahtoo hän mielellään pitää kiinni lehmän hännästä.“

Inkeri awasi silmänsä selki selälleen.

„Lehmän hännästä! Minkä tähden isä?“

„Lehmän luulewat he olewan pyhän ja woiwan auttaa heitä. He luulewat, että kun he kuolewat, heidän sielunsa lähtee ruumiista ja menee johonkin eläimeen — sammakkoon tahi käärmeeseen, tai koiraan tai apinaan tai johonkin muuhun eläimeen. Sanos, Inkeriseni, tahtoisitko sinä mielelläsi muuttua sammakoksi kun kuolet?“

„Oi, mutta isä!“ Inkeri pani kätensä ristiin sywästi säälien. „Miksi isä ei woi puhua heille, että heidän ei tarwitse muuttua sammakoksi, waan he sen sijaan saawat tulla taiwaaseen?“ Näin saattoiwat Inkeri ja hä-

nen isänsä tuntikausia istua ja puhella Indiasta. Ja kun pikku Inkeri iltasilla kömpi sänkyynsä, woi hän maata suuret tummat silmät awoinna ja ajatella kaikkea, mitä isä oli kertonut. Ja sitte hän pani kätensä ristiin ja rukoili: „Rakas Herra Jeesus, puhu hindulaisraukoille, että sinä olet kuollut heidän edestään, että he saawat tulla taiwaaseen, eikä heidän tarwitse muuttua sammakoiksi tai koiriksi. Amen.“

Inkerillä oli kaswatusweli nimeltä Niilo. Hän oli tullut heidän kotiinsa jo pienenä poikana, sillä hänen isänsä ja äitinsä oliwat kuolleet, eikä kukaan ihminen maailmassa wälittänyt hänestä. Hän oli monta wuotta wanhempi kuin Inkeri, ja nyt piti hänen ensikerran seurata „Tommi-setää“ pitkälle matkalle. Hän sai ensi aluksi olla laiwapoikana, että kaswatusisä saisi nähdä, mihin hän kelpaisi. Niilo oli reipas ja kunnon poika. Ja Inkeri katsoi kyyneleet silmissä häntä ja isäänsä, niin kauwan kuin wiimeinenkin wilahdus „Aleksandrasta“ näkyi. Ajatteles miten paljon hän saa nähdä — kaiken sen, mistä Inkeri öisin

on uneksinut, mutta ei saa nähdä, ennenkuin tulee suureksi. Woi kuinka kauwan kestää, ennenkuin hän tulee suureksi. Tuskin oli hän täyttänyt kahdeksaa wuotta.

Aika kului kuitenkin. Pikku Inkeri leikki nukkien kanssa, käwi koulua ja luki läksyjään — ja harwoin meni yksikään ilta, jolloin hän ei olisi rukouksessaan muistanut isää ja Niiloa — ja myös kurjia hinduja. Ja wihdoin tuli tuo odotettu päiwä, jolloin hän sai seurata äitiään laiwalle isää ja Niiloa wastaan, jotka palasiwat takasin matkaltaan. Niilo oli kaswanut ja tullut auringon paahtamaksi. Inkeri kainosteli alussa häntä, mutta kun hän otti hänet kanssaan entiseen huoneeseensa ja antoi auttaa matkakirstun purkamisessa, oli entinen iloisuus palannut.

Kun kaikki oli purettu, otti Niilo esiin pienen laatikon matkakirstun pohjalta, weti Inkerin luokseen sohwaan ja sanoi:

„Tässä Inkeri, on minulla pieni lahja sinulle eräältä pieneltä tytöltä Indiassa.“

Inkeri lensi tulipunaiseksi ihastuksesta. Hän awasi rasian henkeään pidättäen — ja otti sieltä helminauhan.

„Oi, Niilo, miten kaunis! Kuinka sait sen? Mikä on sen pienen tytön nimi? Kuinka hän tunsi minut?“

„Katsos, me olimme ankkurissa satamassa erään indialaisen kaupungin luona, jonka nimi on Kalkutta. Sen woit kyllä helposti löytää kartalta, se on Ganges wirran suulla. Minä olin mennyt maihin ja käwelin ja katselin ympärilleni. Silloin näin, kuinka pojat löiwät erästä pientä tyttöä, nipisteliwät häntä ja oliwat ilkeitä hänelle. Minä menin sinne ja puolustin häntä. Kun näkiwät walkoisen miehen, pelästyiwät he ja juoksiwat tiehensä. Aloin puhella pikkutytön kanssa. Hän käwi lähetyskoulussa ja osasi sentähden wähäsen englannin kieltä. Osaksi ymmärsin mitä hän minulle sanoi, mutta kaikkia en ymmärtänyt. Merkeillä ja wiittauksilla koetti hän myös tehdä itsensä ymmärretyksi, ja me tulimme pian parhaimmiksi ystäwiksi. Hän oli noin 8-wuotias. Minä kerroin, että minulla oli pieni sisko, jonka nimi oli Inkeri, joka oli yhtä wanha kuin hän, ja joka suuresti rakasti hinduja. Ja silloin hän riisui helminauhansa

ja antoi sen minulle, osotti kaulaansa ja sanoi: Inkeri. Hän sanoi, että hänen nimensä oli Mangli ja hän käwi lähetyskoulussa. — Sitte täytyi minun mennä takasin laiwaan, mutta pieni Mangli seisoi rannalla, nyykäytti päätään ja hymyili, ja mustat silmät loistiwat kuin pari pientä tähteä."

Tuo pieni kaulanauha tuli Inkerin kalliimmaksi aarteeksi. Usein otti hän sen esille, silitteli sitä pienellä kädellään, suuteli sitä, ripusti sen kaulaansa, pannakseen sen taas seuraawassa silmänräpäyksessä huolellisesti rasiaan. Mutta hän oli saanut uuden rukouksen aiheen pienessä Manglissa.

Seuraawalla kerralla, kun Inkeri saattoi Niiloa laiwaan, toi hän huolellisesti kääritytn paketin käsiwarrellaan.

„Niilo", sanoi hän ja nykäsi kaswatuswelpeään takista. „Tahdotkos ottaa tämän mukaasi pienelle Manglille. Se on Gunhild, minun kaikkein paras nukkeni; luuletko, että Mangli tulee pitämään siitä paljon?"

„Sen kyllä luulen — mutta ei ole warmaa, että tapaan Manglia enään", wastasi

Niilo. Mutta kun hän oli halukas täyttämään Inkerin pienimmätkin toiweet, otti hän nuken mukaansa ja lupasi tehdä mitä waan woi saattaakseen sen perille.

Pitkä aika kului — monta, monta kuukautta. Inkeri kaswoi ja tuli ymmärtäwäiseimmäksi päiwä päiwältä, mutta rakkaus Indiaan ja sen kansaan paloi yhäti hänen lämpimässä sydämmessään. Usein kun hän koulussa kuuli Jeesuksesta ja hänen suuresta rakkaudestaan ja taiwaan ihanuudesta, joka odotti hänen lapsiaan, nousi huokaus hänen rinnastaan; se kiiti kauwas, kauwas Indian tumma-ihoisten lasten luo, jotka eiwät tunne muuta auttajaa kuin kullatuita puisia kuwia, ja joilla ei ole muuta ijäisyyden toiwoa kuin waeltaa lakkaamatta yhdestä eläimestä toiseen. Silloin kohosi myös moni huokaus Jumalan tykö Manglin, tuon oudon ystäwän puolesta Ganges-wirran rannalla.

Taas oli Niilo tullut kotiin. Ja taas istuiwat he ylhäällä hänen kamarissaan wanhassa sohwassa. — Tapasitko Manglia? Mitä hän sanoi nukesta?" kysyi Inkeri innossaan.

„Minä menin lähetyskouluun Kalkutassa. Siellä oli paljon pieniä lapsia, sekä poikia että tyttöjä, mutta turhaan etsin Manglia heidän joukostaan. Pyysin saada puhutella lähetyssaarnaajaa, ja hän kertoi, ettei Mangli enää ollut koulussa. Hän oli naimisissa.“

„Onko hän naimisissa?“ huudahti Inkeri hämmästyneenä. „Mutta sanoithan sinä, että hän oli yhtä wanha kuin minä. — Ja minä olen wain yksitoista-wuotias.“

„Niin, hän on wain yksitoista-wuotias, mutta Indiassa naitetaan tyttöjä siinä ijässä. Lähetyssaarnaaja sanoi, että hän itki monta päiwää, kun wanhemmat ottiwat hänet pois koulusta ja pakoittiwat naimisiin ja seuraamaan miestään kotiin. Hän on wanha ukko, sanoi lähetyssaarnaaja, ja innokas hindu, niin että nyt ei Mangli enään koskaan saa palwella oikeaa Jumalaa. Nyt istuu hän suljettuna zenanaan (siten kutsutaan naisten huonetta) eikä saa koskaan mennä ulos sieltä.“

„Mutta miksi et woinut mennä hänen luokseen nuken kanssa, Niilo? Ajatteles miten iloiseksi hän olisi tullut, kun olisi saanut nuken,

jonka kanssa olisi leikkinyt, kun hänellä on niin ikäwä ja paha olla. Mutta sehän on totta; hän onkin nyt rouwa, ja silloin hän ei enään leikikään nukkien kanssa."

„Minä en saa mennä indialaisen waimon luo; ei kukaan mies, ei edes pieni poika saa terwehtiä häntä — ei edes lähetyssaarnaajakaan. Hindujen tapa on sellainen."

„Mutta woisihan hän juosta pois tuon ilkeän miehensä luota ja mennä lähetyssaarnaajan luo takasin?"

„Sitä hän ei woi. Hän on sisälle suljettuna eikä saa koskaan näyttäytyä kadulla, kuten pienenä tyttönä ollessa. Hänen täytyy olla sisällä koko ikänsä wankina."

„Oi!" Inkerin suuret silmät tuliwat kyyneliä täyteen. Hän tunsi oudon ystäwänsä hädän raskaasti painawan sydäntään.

„Mutta miksi otti hän sitte niin ilkeän miehen?"

„Wanhemmat oliwat niin määränneet, hänen ollessaan pienenä. Hän ei ollut koskaan nähnyt miestään ennen kuin häissä. Silloin kun hän sai nähdä hänet, huusi ja itki hän,

ja tahtoi kotiin takasin, mutta silloin otti mies hänet kanssaan wäkisin."

Inkeri ei woinut wastata mitään. Kyyneleet tukahduttiwat hänen äänensä.

„Ja siellä asuu hän nyt ilkeän miehensä luona. Ja sitte asuu miehen wanha äiti siellä ja hänen weljensä ja heidän waimonsa ja he owat kaikki pakanoita. Ja hänen wanha äitinsä on niin ilkeä ja wihanen Manglille, sanoi lähetyssaarnaaja."

„Mutta, Niilo", sanoi Inkeri, „mitä tekisimme auttaaksemme Manglia? Rakas Niilo, eikö löydy mitään apua hänelle?"

Niilo pudisti päätään.

„Jumala woi auttaa häntä, yksin Hän", sanoi hän totisena. Wasta kun hindulaiset saawat kuulla Jeesuksesta ja oppiwat uskomaan Häneen ja heittäwät pois epäjumalansa, silloin rakkaus ja wapaus tulee heidän osakseen, ei ennen. Siihen asti täytyy heidän istua zenanoissaan, kaikki nuo miljoonat tytöt ja naiset, ja wiettää yksitoikkoista, ilotonta elämätään neljän seinän sisällä."

Sinä iltana itki Inkeri kunnes nukkui. Mutta suuri ajatus oli herännyt hänen aiwoissaan, ajatus, jota hän ei woinut uskoa kenellekään muulle kuin Jumalalle.

Wielä kerran — wiimeisen kauppatoimissa — matkusti Niilo kaswatusisänsä kanssa „Aleksandralla.“ Hän oli nyt pitkä, komea nuorukainen yhdeksännellätoista wuodella. Sillä kerralla oliwat he pitempään poissa kuin koskaan ennen. Kun he palasiwat, oli Inkeri jo iso tyttö — wiisitoista wuotias — pitkä ja hoikka. Silmänsä oliwat suuret, tummat ja wakawat. Hänen isänsä oli tullut wanhaksi ja harmaaksi. Hän oli jättänyt laiwan ainaiseksi. Hän oli wäsynyt merimatkoihin ja tahtoi käydä lepäämään waiwoistaan. Niilo oli myös muuttunut. Hän oli pitkä ja miehekäs ja kowin totinen. Taas istuiwat molemmat lapsuuden ystäwät yhdessä wanhassa sohwassa. Taas koski heidän keskustelunsa Manglia, heidän yhteistä ystäwäänsä kaukana idässä.

„Tällä kertaa otin selwän siitä, missä hän asui“, sanoi Niilo, „saadakseni niin tarkkoja tietoja hänestä kuin mahdollista. Tapasin e-

rään palwelijan hänen huoneensa edustalla. Tältä kysyin Manglia. Tämä wastasi halweksiwasti: hän on kurjin kaikista olennoista Hän on monien synteinsä tähden leski. Nyt jauhaa hän riisiä appensa talossa." „Hän ei puhunut enempää hänestä — se olikin aiwan kylläksi. Pieni Mangli on todellakin wiheliäisin kaikista olennoista. Tuskin on koko maan päällä ketään onnettomampaa kuin indialaiset lesket. He saawat tehdä työtä kuin orjat. Heiltä otetaan pois kaikki heidän koristeensa ja kalleutensa; heidän kauniit waatteensa otetaan pois ja sijaan annetaan heille karkea ja ruma puku. Heidän täytyy usein paastota, eiwätkä he saa edes wesipisaraa, jos he owat sairaina. He eiwät saa maata wuoteella, waan maton päällä lattialla. He saawat huonoa ruokaa eikä tarpeeksi sitäkään. Kaikki muut naiset owat wihaisia ja ilkeitä, toruwat ja soimaawat heitä, wieläpä lyöwätkin. Joskus tapahtuu, että nuori leski surmaa itsensä epätoiwossaan, kun ei ole ketään ihmistä maan päällä, joka häntä rakastaisi tai puhuisi ainaatakaan ystäwällistä sanaa hänelle."

Inkeri oli ääneti kuunnellut tätä kertomusta. „Ja semmoinen on Manglin osa“, sanoi hän syvästi liikutettuna.

„Niin.“

„Milloin hän pääsee wapaaksi?“

„Ei koskaan — Inkeri — Ei koskaan eläissään.“

„Ja hän on 15-wuotias — ainoastaan 15-wuotias“, huudahti Inkeri. „Ja minulla on koko pitkä onnellinen elämä edessäni — ja hänellä pitkä kärsimysten elämä.“

Hän oli noussut ylös ja seisoi Niilon edessä.

„Niilo, minä tahdon mennä Manglin ja hänen onnettomien sisartensa luo“, sanoi hän, „ja kertoa heille, että Jeesus rakastaa heitä.“

„Jumala siunatkoon sinua siinä, Inkeri,“ sanoi Niilo totisena.

Monta wuotta sen jälkeen matkusti Inkeri Indiaan ja tuli lähetyssaarnaajaksi Kalkuttaan. Wanha lähetyssaarnaaja oli kuollut, eikä kukaan kaupungissa tietänyt, kuka Mangli oli. Kuka wälittää leskestä? Kuka kysyisi, elääkö hän wai onko kuollut?

Mutta Inkeri kulki huoneesta huoneeseen ja käwi terwehtimässä indialaisia naisia ja puhui ystäwällisesti heidän kanssaan.

Niin tuli hän eräänä päiwänä erääseen zenanaan, jossa hän ei ennen ollut käynyt. Hän oli puhunut eläwästä Jumalasta, ja naiset oliwat tuoneet epäjumalansa näyttääkseen niitä hänelle.

Ainoastaan yksi nainen, jolla oli suuret tummat silmät, istui aiwan hiljaa sekaantumatta keskusteluun.

„Eikö sinulla ole mitään epäjumalaa näytettäwänä?“ kysyi Inkeri ystäwällisesti.

„Älä puhu hänen kanssaan — hän on kirottu — hän on leski“, huusiwat naiset.

„Minulla ei ole mitään epäjumalaa“, sanoi nuori nainen surullisesti, minä tiedän, että ne eiwät woi auttaa. Katso tässä“, — hän otti esille jotakin likasesta wanhasta räsystä. — „Tämän sain pienenä tyttönä lähetyskoulusta — ja tässä sanotaan, — että — että Jeesus rakastaa meitä.“

Hän ojensi pienen pahoin pidetyn uuden testamentin, joka oli painettu hindujen kielellä.

„Sinulla on epäjumala, — näytä se, — walkonen epäjumala“, sanoiwat toiset naiset.

Hindulaisnainen meni toiseen huoneeseen ja tuli takasin pieni likanen esine mukanaan — mutta ensi silmäyksellä siihen huudahti nuori lähetyssaarnaaja hämmästyksestä.

„Se on Gunhild — minun Gunhildini!“

„Minä olen saanut sen kerran lähetyssaarnaajan kautta eräältä pieneltä ruotsalaiselta tytöltä. Hänen weljensä oli jättänyt sen lähetysasemalle.“

Inkeri seisoi kuin salaman lyömänä.

„Mangli“, puhkesi hän, „oletko Mangli?“

„Olen“.

„Ja minä olen Inkeri ja olen tullut auttamaan sinua. Rakas Mangli!“ — Ja ensi kerran sulki Inkeri syliinsä Manglin, rukoustensa lapsen. Ja Mangli itki ilosta.

Wielä oli joku olento maailmassa, joka rakasti häntä. Sen oli hän oppinut pienestä kirjasta lähetyskoulusta.

Joku aika sen jälkeen kastettiin Mangli. Hän pääsi wapaaksi wankeudestaan — ja tuli, oltuaan onneton, ylönkatsottu ja wihattu leski, onnelliseksi kristityksi naiseksi, joka yhdessä ruotsinmaalaisen ystäwänsä kanssa sai käydä terwehtimässä toisia onnettomia indialaisia naisia ja kertoa mikä hänet teki onnelliseksi — Jeesuksen rakkaus.

Niin lapsukaiset, tämä on kertomus kahdesta pienestä tytöstä, Inkeristä ja Manglista ja heidän elämästään. Kehottakoon se teitä rukouksissanne ajattelemaan tuhansia onnettomia pieniä tyttöjä Indiassa, joilta puuttuu kaikki, mikä tekee teidän elämänne suloiseksi ja onnelliseksi.

Joku aika jen jälleen kastettiin Wanglin. Hän pääsi vapaaksi vankeudestaan — ja tuli, oltuaan ormuton, ylänkatsathu ja mihattu lesti, onnellisesti kristityksi naiseksi, joka höbessä uoksimaahisen ystäwänsä kansja sai käydä terwehtimässä toisia onnettomia indiolaisia naisia ja kertoa mikä hänet teki onnellisesti — Jeesuksen rakkaus.

Niin lapsukaiset, tämä on kertomus kohdesta pienestä tytöstä, Inkerisä ja Wanglista ja heidän elämästään. Rehottakoon se teitä rakkaussanne ajattelemaan tuhansia onnettomia pieniä tyttöjä Indiassa, joilta puuttuu kaikki, mikä tekee teidän elämänne iloiseksi ja onnellisesti.

Sortawalan Ewank. Seuran kustannuksella

on ilmestynyt

Lastenkirjallisuutta:

Koulun Koraaliwirsikirja. Hinta korukansissa 1 mk. — Kansa- ja kiertokouluissa paljon käytetty kirja. Liitteenä on siinä harjoituskoulun johtajan A. Pietikäisen tekemä: **Lyhyt Musiikki-oppi,** jonka koulutoimen ylihallitus on hywäksynyt kansakouluissa käytettäwäksi.

Pieni Aarre-aitta. Kertomuksia lapsille. Kukin warustettu kuwalla.

VIII. Rampa Jaakko. Hinta 10 p.

IX. Pikku Inkeri ja hänen indialainen ystäwänsä. Hinta 15 p.

Aamuruskо. Lehtisiä lapsille. Kukin warustettu isolla kuwalla. N:ot 23—28 à 2 p. kpl. N:ot 29—44 á 5 p. kahdelta kappaleelta.

Wårsol. N:o 1—4 ruotsalainen käännös Aamuruskosta N:o 29, 30, 31, 32. Hinta 5 p. kahdelta kappaleelta.

Tilataan oso tteella:

Sortawalan Ewankelinen Seura,

Sortawala.

Suom. last. kirj. 5.
Pieni... 1-9

KANSALLISKIRJASTO-KANSALLISKOKOELMA
120 101 6165